

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou v právní věci

žalobce:

V. M., nar. x
státní příslušností x
t.č. x

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
Odbor cizinecké policie
oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort
se sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2020, č.j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím Policie České republiky Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort ze dne 24. 6. 2020 pod č.j. x, a v návaznosti rozhodnutím ze dne 29. 7. 2020 pod č.j. x, o 33 dnů.
2. Žalobce napadá rozhodnutí v celém rozsahu a domáhá se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V podané žalobě napadá zejména důvody svého zajištění. S ohledem na to, že byl vpuštěn na území schengenského prostoru a zároveň věděl, že na území České republiky již nepanuje nouzový stav, tak se domníval, že se žádného protiprávního jednání nedopouští. Je toho názoru, že je i pro místní obyvatele poměrně náročné vyhledat a seznámit se s podzákonnými právními předpisy, pročež jeho pozice coby cizího státního příslušníka, navíc neovládajícího úřední jazyk, byla značně ztížena. Žalobce neshledává důvody pro krajní zásah do práva na osobní svobodu, přičemž akcentuje, že proti původnímu rozhodnutí o zajištění nijak nebrojil, avšak proti dalšímu prodlužování tohoto stavu se již musí ohradit, neboť tento zcela extrémní zásah do svých práv pokládá za nepřijatelný. Dále uvádí, že po dobu svého zajištění byl testován, a že se u něj žádné onemocnění neobjevila, pročež dochází ke stavu, kdy je žalobce evidentně zdravý, avšak jeho pobyt na svobodě pokládá správní orgán za nebezpečný. Rozhodnutí o zajištění, kterým je omezena osobní svoboda člověka, musí být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty (rozsudek NSS ČR ze dne 26. 4. 2012, č.j. 4 As 16/2012-30). Žalovaný však svou povinnost vyplývající z výše uvedeného v napadeném rozhodnutí nijak nereflektoval, a místo naprosto vyčerpávajícího zdůvodnění toho, proč nebylo shledáno dostatečným užití zvláštního opatření za účelem vyhoštění, ve svém rozhodnutí, které tak závažným způsobem zasahuje do základních práv žalobce, pouze stroze rekapituluje pobytovou historii žalobce a konstatuje, že správní orgán je přesvědčen, že v případě žalobce, nemohou být účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka. Zajištění proto musí být podloženo závažnými důvody a vzhledem ke své povaze instrumentu mimořádného, může být užito jen v případech výjimečných, kdy je zjevné, že jiné řešení než zásadní omezení osobní svobody nepřichází v úvahu.
3. Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby uvedl, že spatřuje závažné narušení veřejného pořádku, případně existenci nebezpečí a jeho závažného narušení ve skutečnosti, že žalobce vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR20599/2020-8/MIN/KAN, které vydalo jako správní orgán příslušný podle § 80 odst. 1 písm. h) zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví, jako ochranné opatření k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19, způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2. Skutečnosti týkající se omezení pohybu osob a zákazu vstupu cizinců jsou přitom

podle žalovaného všeobecně známé a žalobce si jich musel být dobře vědom. Informace o aktuální situaci i přijatých opatřeních jsou průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR, Ministerstva vnitra ČR či Ministerstva zahraničních věcí ČR v různých jazykových mutacích. Žalobce si tedy měl a mohl včas obstarat informace, kam a za jakých okolností může cestovat. Žalovaný rovněž uvedl, že důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je také dovozováno ze skutečnosti, že žalobce v době pandemie tak velkého rozsahu, zasahující do více kontinentů vstoupil a pobýval na území České republiky. Žalobce svým jednáním si sám zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a to až do té míry, kdy žalovanému správnímu orgánu nezbylo nic jiného, než možnost uložení zvláštního opatření vyloučit a přímo přistoupit k jeho zajištění. K prodloužení doby zajištění žalovaný přistoupil z důvodu, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce není pravomocné a vykonatelné. Žalovaný rovněž při stanovení doby prodloužení zajištění přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz žalobce přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, komunikuje se státem o vzetí zpět žalobce na Ukrajinu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 15 kalendářních dnů.

4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 29. 9. 2020 žalobce prostřednictvím svého zástupce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z účasti na jednání omluvil.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 6. 2020 byl žalobce kontrolován hlídkou PČR. Žalobce při kontrole předložil biometrický CP UR, č. FT526420, ve kterém měl vyznačeno pouze poslední vstupní razítko ze dne 23. 6. 2020 přes hraniční přechod HUN. Žalobce v protokole o výslechu účastníka správního řízení ze dne 24. 6. 2020 uvedl, že byl řidičem mikrobuse, s ním pak cestovalo z Ukrajiny dalších 7 cestujících, které znal. Mikrobus řídil přes Rumunsko, Maďarsko, Slovensko kolem Bratislavy a následně po dálnici na Prahu. Do České republiky přicestoval dne 23. 6. 2020.
6. Dne 26. 7. 2020 bylo vydáno rozhodnutí, č.j. KRPA-163879-31/ČJ-2020-000022-ZSV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států byla stanovena na 2 roky. Dne 24. 6. 2020 bylo vydáno rozhodnutí, č.j. KRPA-163879-17/ČJ-2020-000022-ZSV ve věci zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody. Rozhodnutím č.j. KRPA-163879-33/ČJ-2020-000022-ZSV ze dne 29. 7. 2020 bylo podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. prodlouženo zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 30 dnů.
7. Rozhodnutím č.j. KRPA-163879-37/ČJ-2020-000022-ZSV ze dne 28. 8. 2020 bylo podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. prodlouženo zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 33 dnů. V odůvodnění je mimo jiné uveden popis dosavadního správního řízení. Žalovaný uvedl, že k zajištění žalobce přistoupil z důvodu, že žalobce při svém pobytu na území České republiky jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon č. 326/1999 Sb. Žalobce porušil ochranné

opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020, MZDR-20599/2020/MIN/KAN k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a šíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, navíc svůj vstup neohlásil krajské hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů. V případě žalobce tak existuje nebezpečí, že by mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek tím, že svým setrváním na území nemůže dostát ochrannému opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN. Jeho další setrvání na území tak zcela jistě představuje riziko pro společnost, kdy žalobce pochází ze země, která v současné době není bezpečná s ohledem na probíhající pandemii COVID-19. Správní orgán se také zabýval výkladem pojmu závažného narušení veřejného pořádku. Uvedl, že za veřejný pořádek lze obecně označit stav, kdy jsou dodržována pravidla chování výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu. K prodloužení doby zajištění žalovaný přistoupil z důvodu, že dne 2. 8. 2020 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce včasné odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo dne 21. 8. 2020 postoupeno nadřízenému správnímu orgánu, tedy Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, Praha 3. Lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání je stanovena dle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. na dobu třiceti dnů, tato lhůta je tedy nejméně do 19. 9. 2020. V době, kdy není rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocné a vykonatelné, není realizace správního vyhoštění žalobce možná, neboť výkon vyhoštění je spojen s vykonatelností existujícího pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Realizace správního vyhoštění tedy nebyla dosud vykonána z důvodu objektivní překážky vyhoštění. Žalovaný rovněž při stanovení doby prodloužení zajištění přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů.

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
10. Článek 15 bod 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (tzv. návratová směrnice) stanoví, že jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.
11. Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu: „*institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců, představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně ochranného práva na osobní svobodu, která je*

jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v článku 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v článku 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odstavce 2 téhož článku, nikdo nesmí být zbaven osobní svobody jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon“. Zmíněným požadavkům žalovaný dle názoru soudu vyhověl a soud tudíž nepřisvědčil žalobcově námitce. Žalobce prokazatelně vstoupil na území ČR v době účinnosti výše uvedeného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, přičemž nespadá do výjimek uvedených v tomto opatření, tj. vstoupil na území ČR přes vyslovený zákaz vstupu. Stal se tedy rizikem pro Českou republiku v šíření koronaviru, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízení karantény ani popřípadě provádět testování na výše uvedené virové onemocnění. Došlo tedy k ohrožení zdraví osob pobývajících na území ČR, přičemž v případě prokázání nákazy žalobce, by se mohl tento virus nekontrolovatelně šířit populací, což by jistě mělo značný dopad na ekonomiku ČR a jejich zdravotní systém. Informace o aktuální situaci i přijatých opatřeních jsou přitom průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR, Ministerstva vnitra ČR, Ministerstva zahraničních věcí ČR i dalších subjektů. Žalobci nic nebránilo v tom, aby si zjistil podmínky pro vstup na území ČR a tyto dodržel, pokud tak neučinil, lze to přičítat pouze k jeho tíži. Soud konstatuje, že žalovaný správně vyložil pojem veřejného pořádku a jeho narušení, když v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu uvedl, že za veřejný pořádek lze obecně označit, kdy jsou dodržována pravidla chování výslovně vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně nevyjádřená právními předpisy za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu. Narušením veřejného pořádku pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Soud souhlasí s žalovaným, že jednáním žalobce tato kritéria zcela bezesporu naplňuje, když svým jednáním ohrozil veřejné zdraví tím, že v době pandemie velkého rozsahu zasahující do více kontinentů i přes účinné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR výslovně zakazující vstup na území ČR, svévolně vstoupil a pobýval zde. Pokud žalobce v podané žalobě uvádí, že žalovaný nevyužil jiných mírnějších prostředků k realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění, tak soud odkazuje na odůvodnění napadeného správního aktu, z něhož je patrné, že žalovaný jiná opatření hodnotil, v případě žalobce je však neuznal za dostatečná pro nahrazení jeho zajištění.

12. K námitce žalobce, že není možné vztahovat stejné důvody zajištění jak na rozhodnutí o zajištění, tak i na rozhodnutí o jeho prodloužení městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, publ. pod č. 2936/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud v souvislosti s požadavky kladenými na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění judikoval, že *„cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn.“* Konstatoval tedy, že v tomto smyslu je rozhodnutí o prodloužení zajištění rozhodnutím obsahově navazujícím na rozhodnutí o zajištění. Zdůraznil však také, že takto lze k odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění přistoupit, jen pokud nedojde ke změně skutkových okolností.

„Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“

13. Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze tedy dovodit, že rozhodnutí o prodloužení zajištění, ve kterém žalovaný rozhoduje o dalším trvání zajištění, není pouze rozhodnutím, které *„upravuje dobu zajištění“*. I v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění je žalovaný povinen vypořádat se s otázkou, zda podmínky zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců trvají. Ačkoliv není v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, nezbytně nutné *„okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat“*, jelikož *„cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen“*, a tudíž *„postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn“*, je nutné se zabývat posouzením, zda nedošlo ke změně skutkových okolností, které by byly relevantní pro posouzení trvání důvodů zajištění, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců či pro možnost realizovat správní vyhoštění.
14. Ve věci námitky žalobce, že považuje za zcela nepřípustný závěr, ke kterému došel žalovaný při odůvodnění potřeby omezení žalobce na osobní svobodě, městský soud uvádí, že souhlasí s vysloveným názorem žalovaného ze strany 8 napadeného rozhodnutí a strany 4 vyjádření k žalobě. Zejména z předchozího jednání cizince je zřejmé, že reálně hrozí další závažné porušování veřejného pořádku a nerespektování zákonů a nařízení České republiky. Žalobce svým vstupem a pobytem na území České republiky nerespektoval ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 12. 6. 2020 pod č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN. Tímto svým jednáním si sám žalobce zapříčinil stav nedůvěryhodnosti, a proto je zapotřebí omezit ho na osobní svobodě, protože v opačném případě by hrozilo, že bude dále volně pobývat na území České republiky i navzdory vydanému opatření Ministerstva zdravotnictví ČR.
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je také zřejmé, jaké kroky musí být provedeny k úspěšné realizaci správního vyhoštění. Jde především o rozhodnutí o žalobcově odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o správním vyhoštění a také obstarání přepravních dokladů a eskorty žalobci. Stanovení konkrétních kroků žalovaný ve svém rozhodnutí specifikoval. Soud se ztotožňuje se žalovaným v závěru, že doba zajištění prodloužená o 33 dnů poskytuje dostatečný prostor pro realizaci resp. dokončení započatých úkonů nezbytných pro vyhoštění žalobce.
16. Vzhledem k obsahu správního spisového materiálu soud uzavírá, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě byly dány důvody pro prodloužení žalobcova zajištění.
17. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

18. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. září 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně